

[Frede Nielsen.]

andre af Partiets ledende Mænd holdt Landet over. Danmarks Styrke ligger i denne Sag i en enig og fast Holdning, saa langt som vi overhovedet kan gaa samlet. Den dybe Splittelse, der navnlig er en Følge af den højtærede Statsministers Taler, maa have svækket Indtrykket af Danmarks Ønsker. Det, Statsministeren mener at have vundet i agitatorisk Henseende, har han vundet paa Bekostning af Styrke og Genemslagskraft i Danmarks officielle Politik. Jeg kan ikke frigøre mig for Indtrykket af, at den højtærede Statsministers Holdning — og det samme gælder andre i Venstres og de Konservatives Rækker — er paavirket af den Maalsætning og den Kampagne, der fra første Færd blev Tale om fra „Sydslesvig frit“-Bevægelsens Side. Det er paa sin Plads her, da vi drøfter hele denne Sag, at sige noget om denne Maalsætning og dette Arbejde, nu da Linierne trækkes op og Ansvaret for Øjeblikket og Fremtiden søges placeret.

Der var, straks da Befrielsen kom, Tale om to Former for Hjælp til Sydslesvig. For det første Støtte til den nationale Folkegruppe, for det andet et Arbejde med Sigte paa en Ændring af Sydslesvigs statslige Tilhørsforhold. Det er den første af disse Former, som hidtil har fundet Udtryk som Danmarks officielle Politik, saaledes som ærede Medlemmer kender den. Den anden Form, Ændringen af det statslige Tilhørsforhold, er den, som Sydslesvigerne selv, „Sydslesvig frit“-Bevægelsen og nu ogsaa paa sin Vis Statsministeren, Venstre og de Konservative tager Sigte paa. Der bør siges noget om denne Maalsætning, fordi den har paavirket hele Kampagnen saa stærkt, har præget Kampagnen saa stærkt og ogsaa paavirket Standpunkttagen saa stærkt, som Tilfældet er.

Vi ved nu helt præcist, hvordan denne Bevægelse skabtes. Vi ved, at man begyndte at samles i Smaakredse allerede under Krigen, saa snart Tysklands Nederlag kunde øjnes i 1942—43. Vi har en skriftlig Redegørelse for hele dette Arbejde. Det fremgaar af denne Redegørelse, at man meget hurtigt blev enig om, at det, man vilde sigte paa, var ikke Dele af Sydslesvig, men hele Sydslesvig. Man gjorde det paa Trods af den Viden, man havde om den nationale og folkelige Udvikling og de gældende Forhold, paa Trods af den Viden, man havde om, at ikke hele Sydslesvig var gammel dansk Grund, at Friserne er indvandret paa Grænsen mellem historisk og forhistorisk Tid og altid har haft Forbindelsen vendt navnlig mod

Stammefrænderne sydpaa, til Trods for at man vidste, at det tomme Rum, der laa mellem Slien og Ejderen, i Valdemarernes Tid blev befolket sydfra, til Trods for at man vidste, at der i Sydslesvig ud over det lille danske Mindretal havde været Tale om en kompakt og mod Danmark stærkt vendt, aktiv Tyskhed. Paa Trods deraf satte man sig altsaa dette Maal, paa Trods af Afgørelsen i 1920, paa Trods af Udviklingen siden, saadan som andre ærede Medlemmer i denne Sal allerede har skildret det. Man vilde favne det hele.

Der blev sigtet saa vidt i dette Arbejde, at det ikke støttedes af nogen Ting, hverken af Historien, af Udviklingen i de seneste Generationer eller af nogen Sandsynlighed. Man nøjedes ikke med at spænde over Anden Zone, hvor der dog laa Rester af gammel Danskhed; man nøjedes end ikke med at tage Tredie Zone med, der jo er kaldt Grænsen for gammel dansk Folkegrund. Man favnede det hele, man gik helt til Ejderen. Jeg tror, det havde været lykkeligt, om man dengang havde set paa det, som den højtærede Udenrigsminister gav Udtryk i sin Tale her i Tinget i Dag. Den højtærede Minister sagde:

„En national Besindelse vil være lettest Nord for Sli-Dannevirke. Sydslesvig kan ikke betragtes som en Helhed.“

Men det er det, man har gjort, det er netop deri, det ulykkelige ligger. Man har ladet Arbejdet spænde over det alt sammen, og nu ser vi Resultatet. Opmuntret af den Støtte, som Sydslesvigerne har faaet heroppefra, fra visse Kredse, lader man Arbejdet spænde saa vidt, at det er betænkeligt.

Vi ser nu Skoleønsker springe frem, selv fra Egne, hvor der ikke levede nogen Danskhed, vi ser, hvordan Tusinder af Medlemmer nu indtegnes i den danske Organisation, ogsaa fra Egne, hvor der ikke levede nogen som helst Danskhed. Vi ser, hvordan det giver sig Udslag i Valgtal, store danske Valgtal ikke alene i de Egne, hvor der dog lever Mindelser om gammel Danskhed, men ogsaa i de Egne, hvor der tidligere overhovedet ikke var nogen Danskhed. Jeg nævner bare 4 Tal fra Valget den 20. April i Aar til Landdagen, og jeg bruger her den Kredsinddeling, Sydslesvig-Udvalget selv har brugt, og de Procentudregninger, man er kommet til, og man ser da følgende: Nordangel-Kredsen stemte den 20. April med 40,8 pCt. dansk af de hjemmehørende Stemmer; Sydangel-Kredsen stemte 50,6 pCt., Rendsborg Nørreamt 53,8 pCt. og Rendsborg By 59,4 pCt. dansk af de afgivne Stemmer.